

MONA KASTEN

Osamělá
OSAMĚLÉ
Srdce
SRDCE

ROMÁN

OSAMĚLÉ
SRDCE

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Prešlová, 2023

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3379-8 (pdf)

MONA KASTEN

OSAMĚLÉ
SRDCE

přeložila Kateřina Prešlová

Moji milí,
jak hezké, že se setkáváme při četbě! Upřímně doufám, že si Adama i Rosie zamilujete stejně, jako jsem to v průběhu posledních dvou let udělala já. Nyní vám přeji úžasný čtenářský zážitek, včetně motýlů a draků v břiše, slz a všeho, co k tomu patří.

Mějte se krásně.

Mona Kasten

Pro C.

PLAYLIST

Treading Water • The Vamps

Would You • The Vamps

Kill My Time • 5 Seconds of Summer

Beside You • 5 Seconds of Summer

Thin White Lies • 5 Seconds of Summer

My Time • BTS

Beautiful & Brutal • Pledsted

Lost • Blake Rose

Signal • Joris

Undercover • Kehlani

For A Second • Michael Schulte

WOW • Zara Larsson

slower • Tate McRae

You • Regard, Troye Sivan, Tate McRae

Let's Not Fall In Love feat. Jacquees • Kodie Shane

ROSIE

Trochu jsem se předklonila, abych měla ústa blíž u mikrofonu. „Jaký příběh se skrývá v písni *First Dreams*?“ zeptala jsem se a upřela pohled na dívku, která seděla na pohovce naproti mně.

Hnědé vlasy měla v týlu svázané v pevném uzlu. Účes ostře kontrastoval s jejím outfitem, který tvořil blejzr z metalické látky a džíny chlapeckého střihu se širokými dírami na stehnech, jimiž jí prosvítala opálená kůže. Ashley Cruzová byla hvězda od hlavy k patě. Prozrazoval to nejen její dokonalý vzhled, ale i držení těla a způsob, jakým odpovídala na otázky.

„*First Dreams* je píseň o mně. O dívce, kterou jsem byla, a o ženě, kterou jsem se stala v posledních letech. Momentálně jsem v životě dospěla do bodu, kdy mám pocit, že se nemusím rozhodovat pro jeden příběh,“ odpověděla a upřela se o hnědou koženou pohovku. Vytáhla si nohy na křeslo a pohodlně se uvelebila.

V nitru jsem zajásala. I když tahle odpověď zazněla snad v každém jejím interview k propagačnímu turné nové desky. Považovala jsem za úspěch, že v mé přítomnosti vypadala tak

uvolněně. Právě tohle jsem si přála, když lidé přišli do mojí show: aby měli pocit, že jim někdo naslouchá. A ze všeho nejdůležitější pro mě bylo, aby se cítili dobře.

„Na svých starých albech vyprávíš pořád stejný příběh a já ho milovala od první vteřiny,“ nadhodila jsem a mrkla do poznámek na stole před sebou. Vlastně jsem je nepotřebovala, ale když jsem po nich mohla přejet prsty a podívat se na napsané řádky, dodávalo mi to jistotu. „Když jsem pak poprvé slyšela *First Dreams*... Ashley, úplně mě to dostalo.“

Oči se jí rozzářily.

„Právě to, co jsi řekla, je jasně cítit z každé písně. U *Were Crazy* jsem vyskočila a prostě musela začít tancovat a potom u *I Think It Was You* se mi po tvářích koulely slzy. U žádné jiné tvojí desky jsem neměla tak silný pocit, že tě opravdu znám.“

Ashley si přitiskla ruku na hrud' a zatvářila se polichocené. „To mě těší, Rosie. Na tomhle albu jsem si dovolila ukázat ze sebe všechno.“

„To je ale i výzva. Protože potom jsi zranitelná.“

Doufala jsem, že na to odpoví. Je to těžké, když položíte nesprávnou otázku, někteří lidé v takové situaci vůbec nereagují. Na chvíli mě přepadly obavy. Naštěstí nebyly opodstatněné, protože Ashley přikývla.

„A může to hodně bolet. Ale já jsem se v posledních letech naučila, že to nemusí být vždycky na škodu.“

Teď už jsem poznámky nepotřebovala ani pro pocit jistoty. Na její slova jsem mohla navázat rovnou. Kayla, asistentka produkce, mi ukázala zvednutý palec, což jsem zahlédla koutkem oka, ale snažila jsem se tím nerozptylovat.

„Jak to myslíš?“ pokračovala jsem.

Ashley pokrčila rameny. „Fanoušci se tak dozvědí, že nejsou sami. Nikdo není doopravdy sám, a vyjádřit to v hudbě, to člověku prostě dělá dobře.“

„Při poslechu tvého nového alba je znát, kolik osobních konfliktů tě ovlivnilo. Dokážu si představit, že tvůrčí proces pro tebe nebyl jen osvobozující,“ nadnesla jsem opatrně.

V hnědých očích se jí objevil temný záblesk. Něco, co bylo patrné z každého emocionálně nabitého songu na její třetí desce. Něco, co se mě dotklo do hloubi duše, když jsem ty písničky doma poslouchala. O slzách to předtím nebyly jen plané řeči.

„Ty poslední roky byly těžké. Chodila jsem na terapii a pořád jsem zpracovávala věci, které s sebou přineslo moje dospívání ve světle ramp. Nemůžu změnit nic na tom, že můj život všichni znají do nejmenšího detailu. Ale aspoň můžu vyprávět svou část příběhu. Jak to vidím já. Bez kompromisů.“

Tohle bylo to, co jsem z ní chtěla dostat. Skutečné odpovědi. Právě city. Přesně ty emoce, které vzbuzovala každá z jejích písní.

„Takže psaní bylo něco jako terapie?“ zeptala jsem se.

Ashley se usmála. „Přesně tak. Terapeutka mi radila mimo jiné i to, abych hodně psala. Dřív to bývalo vždycky tak, že jsem si nad písničku sedla až tehdy, když se mi zdálo, že jsem něco úplně zpracovala. Tentokrát to bylo jinak. Zaznamenávala jsem bolest, strach, radost... prostě všechno.“

„Moc se mi líbí, jak mluvíš o svojí terapii. Myslím, že to je přesně to, co tvoji fanoušci při poslechu určitě prožívají – otevřeně a upřímně vyjádření duševních problémů.“

„To si taky myslím. Spousta lidí tam venku si o tom netroufá mluvit, nebo si myslí, že s nimi něco není v pořádku. Zpočátku jsem to měla stejně. Ještě si pamatuju, jak jsem měla na začátku záchvat paniky a pak byla celé týdny zalezlá doma, ale nikomu jsem se nesvěřila, i když jsem měla každý den pocit, že dostanu infarkt.“

„To, co říkáš, mě vážně mrzí. A trochu tomu i rozumím. U mě to bylo občas natolik zlé, že jsem si nedokázala dojít

ani na nákup.“ Při vzpomínce na tohle hrozné období svého života jsem úplně ztuhla, ale snažila jsem se to nedat najevo. Ashley ke mně byla tak otevřená – chtěla jsem jí dát stejný pocit důvěry, jakou ona projevila vůči mně.

Věnovala mi soucitný úsměv. „To znám. Ať žijí donáškové služby.“

„Sláva jídlu z donášky,“ odvětila jsem s úšklebkem a zašilhala do poznámek, jen na vteřinku. Pak jsem si odkašlala. „Já ztrácím nervy už při hloupém komentáři na Instagramu. Vůbec si nedokážu představit ten pocit, kdyby byl internet plný titulků s mým jménem.“

Ashley si sotva slyšitelně povzdechla. Tohle téma jsem si předtím ujasnila s jejím tiskovým mluvčím a dostala jsem souhlas, jinak bych o tom teď nezačala. Po posledním rozchodu asi před rokem a půl, když ji její přítel, známý rapper, veřejně podváděl, se stáhla z veřejného života. Nové album bylo jako facka všem paparazziům, kteří se ji pokoušeli vyfotografovat v slzách, všem novinářům, kteří vláčeli její jméno bahnem, přestože se ničeho nedopustila.

„Dneska už to vůbec nečtu. Je lepší, když nic nevím. Prostě odložím mobil a svět na chvíli vypnu. Tak jsem se dokázala v poslední době uzdravit.“

Ashleyin tiskový mluvčí mi oběma rukama naznačil smluvené znamení pro timeout. Byl to signál, že mám položit poslední otázku. Musela být dobrá, aby rozhovor vyzněl pozitivně.

„Podle mě je každá nová písnička důkazem, že se ti podařilo problémy překonat. Tvoje nová deska vypráví nádherný příběh o naději. Jak je možné dostat se z úplného dna a nabrat zase tolik síly?“

Ashley přemýšlela a na chvíli se jí rozjasnily oči. Uhladila si vlasy, i když se jí z drdolu žádný pramen neuvolnil, pak prsty přešla po velkých kruhových náušnicích. „Je to dlouhý

proces. Pomohlo mi, že jsem dokázala přijmout sama sebe. Se vším všudy, i ty nepěkné věci, problémy, paniku, strach, že nejsem dost dobrá. To všechno ze mě dělá člověka, kterým jsem, a v téhle chvíli mi dává velkou sílu být prostě sama sebou a nebýt na nikom závislá. Na vnějším světě a už vůbec ne na názoru ostatních. Jsem jenom já, a to je víc než dost.“

Cítila jsem, jak se mi stahuje hrdlo. Ta slova mě dojala a musela jsem si odkašlat, abych byla schopná mluvit dál. „To jsi řekla krásně. Myslím, že si z toho můžeme všichni vzít kousek ponaučení.“ Přejela jsem pohledem od Ashley ke kameře pro diváky, kteří se připojili k živému přenosu, vzala ze stolu céděčko a zvedla ho do výšky. „Vyšlo nové album Ashley Cruzové s názvem *First Dreams*. Možná si ho koupíte a najdete v něm tolik síly jako já.“ Spustila jsem ruku s albem dolů a široce se na Ashley usmála. „Tisíceré díky, že jsi dnes byla mým hostem, Ashley. Bylo úžasné si s tebou popovídat a opravdu bych měla radost, kdybychom si to někdy příště mohly zopakovat.“

Opětovala můj úsměv a já jsem ucítila, že se knedlík v mém krku pomalu rozpouští. „Díky, že jsem směla být tvým hostem. Ráda přijdu zase.“

Kayla mi dala znamení, červené světlo na kameře vzápětí zhaslo a rázem utichl i jemný statický šum ve sluchátkách. Sundala jsem je z hlavy a odložila na stůl. Prohrábla jsem si vlasy, protřepala fialově nabarvené konečky a rychle se zvedla. K Ashley ale okamžitě přiskočila stylistka, tiskový mluvčí a asistentka. Rozhodla jsem se dát jim trochu času, než se půjdu rozloučit.

Kayla ke mně přiběhla. Na tvářích měla rudé skvrny a oči jí hořely nedočkavostí. Mahagonové vlasy měla jako vrabčí hnízdo. Určitě byla celou dobu strašně nervózní. Rychle jsem zvedla ruce a urovnala jí vlasy, až jí pramínky opět splývaly na ramenou a ofina byla srovnaná.

„To byla jednoduše paráda, Rosie. Fakt super!“ šeptala tak důrazně, že jsem si byla jistá, že nás slyší i ostatní. Naštěstí se intenzivně věnovali Ashley a pudrovali jí nos, lakovali vlasy a každý na ni cosi drmolil.

„Šlo to líp, než jsem čekala. Mám děsnou radost,“ odpověděla jsem.

„Lidi z online přenosu úplně šílí. Vysílání naživo se povedlo.“

„Vážně?“ Sama jsem slyšela, jak mi přeskočil hlas.

Energicky přikyvovala. „Teď se podrž: Padesát tisíc diváků, a to živě. Jsem zvědavá, kolik si jich pustí záznam.“

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Teprve nedávno jsme začali naši show z internetového rádia přenášet i živě na běžných platformách. Jednou jsme měli deset tisíc diváků, ale nikdy ne víc. Padesát tisíc – to je úžasné!

„Máš cupcaky?“ zeptala jsem se.

Kayla přikývla a odběhla dozadu. Sehnula se pod stůl a vytáhla šedomodrou krabici ovázanou velkou mašlí. Následovala tyč na selfie, kde už byl zasunutý můj mobil.

Podívala jsem se na Ashley, která byla znovu upravená (i když mi nebylo jasné, proč je zapotřebí tak intenzivně znovu upravovat někoho, kdo beztak vypadá dokonale), pak jsme na sebe s Kaylou mrkly, narovnal ramena a vyrazily za Ashley a jejím týmem.

Když si nás Ashley všimla, s úsměvem se zvedla.

„Tady, ty jsou pro tebe,“ řekla jsem a podala jí krabici s cupcaky. „Jako malé poděkování.“

Užasle si balíček vzala. „Ach bože, ty jsou z Paulovy pekárny?“

Přikývla jsem. „Tady moje asistentka je sehnala. Je to velká fanyнка. Tvoje i těch cupcaků.“

„Ahoj,“ vstoupila do hovoru Kayla a mechanicky zvedla ruku. Milovala Ashleyinu hudbu. Před rozhovorem jsem jí

musela slíbit, že se postarám, aby se neztrapnila. I když jsem nevěřila, že by toho Kayla byla vůbec schopná.

Když se Ashley rozesmála od ucha k uchu, jako by se naše maličké studio zalilo sluncem. „Mám tyhle dortíky ráda. Děkuju. A díky i za to interview, bylo to zpestření po všech těch rozhovorech pro tisk, co mám za sebou.“

„Ash, je čas,“ ozval se příkrým hlasem tiskový mluvčí, který stál vedle ní a vystresovaně hleděl na mobil. „Jestli chcete ještě něco, tak to vyřídte teď. Řidič už čeká.“

Ashley sotva znatelně zakoulela očima a obrátila se zpátky k nám. „Uděláme si ještě fotku?“

Od kohokoli jiného by taková otázka pravděpodobně zněla namyšleně, ale u ní to bylo naopak. Přímo jsem cítila, jak se Kayla vedle mě třese.

„To by bylo vážně super,“ přisvědčila jsem a kývla směrem ke stěně s logem *Show Rosie Hartové*.

Ashley se postavila doprostřed a Kayla mi roztřesenými prsty podala selfie tyč. Navenek nedávala nic znát, když jí Ashley položila ruku kolem ramen, ale vsadím se, že byla nadšením bez sebe. Já jsem si stoupla na druhou stranu a zvedla tyč.

„Úsměv, prosím!“ zvolala jsem a všechny tři jsme se usmály do fotoaparátu, přičemž Kayla a já jsme se praštěně zubily a Ashley vykouzlila nacvičený úsměv. Několikrát jsem stiskla spoušť.

„Už je čas!“ křikl tiskový mluvčí.

„Díky za příjemný rozhovor. A za cupcaky,“ prohodila rychle Ashley a oči se jí rozzářily, když se usmála na Kaylu, která mezitím skoro přestala dýchat. Bylo mi jasné, že ze sebe už nejspíš nedostane ani slovo, a odkašlala jsem si.

„Rádo se stalo,“ vyhrkla jsem. „Hodně úspěchů se zbytek propagacího turné. Tvoje deska se nám opravdu líbí.“

Než mohla Ashley cokoli odpovédět, vystrkal ji zbytek týmu směrem k východu.

Dveře za nimi hlasitě zacvakly a ze mě rázem spadlo veškeré napětí. Tak to bylo skoro vždycky, když jsem dělala rozhovor s nějakou hvězdou. Nejdřív jsem byla neuvěřitelně nervózní – ale jakmile jsem měla na uších sluchátka a zapnula mikrofon, ocitla jsem se ve svém živlu. Pak už jsem byla jen já a ten člověk naproti mně, se kterým jsem chtěla při rozhovoru zabrousit pěkně hluboko. Ale pak jsme s Kaylou opět osaměly a já si připadala, jako bych veškerou energii spotřebovala na předcházející úkol. Cítila jsem se vyčerpaná, prázdná a většinou jsem se z posledních sil dověkla domů.

Přejela jsem si dlaněmi přes obličej a otočila se ke Kayle, která pořád ještě civěla na dveře.

„Vidíš? Ani ses neztrapnila,“ snažila jsem se ji povzbudit.

Kayla sebou trhla, jako by se probírala ze sna. „Já... nedostala jsem ze sebe ani slovo.“

„Řeklas ‚Ahoj‘“

Zasténala a skryla si tvář v dlaních. „Ale já jsem měla připravenou celou řeč! Bože. Zpackala jsem to.“

Objala jsem ji kolem ramen a přitiskla ji k sobě. „To není pravda. Byla to pa-rá-da, jak jsi říkala. A ona dokonce tvrdila, že přijde zas! Příště jí řekneš všechno, co jsi dneska nezvládla.“ Uvolnila jsem mobil z tyče a rozklikla poslední fotografie. „Podívej se na ty krásné obrázky. Mě můžeme vystříhnout, pak jeden zarámujeme a postavíme k tobě na stůl.“

Kayla se pomalu otřepala ze šoku. Ze strany do mě šfouchla loktem a vzala mi mobil z ruky. Z hrdla se jí vydral hluboký povzdech. „Koukni, jak nám to sluší.“

„Nádhera,“ přitakala jsem a došla k pohovce, kde ještě před chvílí seděla Ashley. Vysíleně jsem dosedla a odhrnula si vlasy z čela.

„Byla jsi absolutně skvělá, Rosie. Fakt. Myslím, že tolik kladných komentářů ještě nikdy nepřišlo.“ Kayla zhasla

studiová světla a šla ke svému stolu s pohledem stále upřeným na fotografii nás dvou s Ashley.

Zavřela jsem oči. „Věřila bys tomu? Vážně jsme právě natočily show s Ashley Cruzovou.“

Usmála se. „Kdo by to řekl, že show, která kdysi začala u tebe v pokojíčku, bude mít jednou takovou sledovanost?“

Kayla byla v týmu teprve tři roky. Od doby, co jsem se přestěhovala do Los Angeles a konečně se odhodlala najít si asistentku produkce, protože už jsem tu práci sama jednoduše nezvládala.

Já jsem téhle show na rozdíl od ní vždycky věřila. Bylo to nutné, protože nikdo jiný tomu naději nedával. I když mi otec řekl, jak hloupá se mu ta myšlenka zdá, šla jsem do toho. Šla jsem do toho, když se mi spolužáci na střední vysmívali, protože jsem ve volném čase nedělala nic jiného, než že jsem seděla s levným mikrofonem u sebe v pokoji a vykládala na internetu o hudbě. Šla jsem do toho, když jsem v patnácti celé hodiny vystávala před zadními východy klubů, kam mě kvůli věku ještě nepustili, abych si vyměnila třeba jen jednu nebo dvě věty s nezávislými skupinami, které tam hrály. *Show Rosie Hartové* byla můj život. Pomohla mi přenést se přes matčinu smrt před šesti lety. Vždycky to byla věc, k níž jsem se upínala v době, kdy jsem necítila nic než bolest. A je to tak pořád, i teď, když je mi jednadvacet.

„Rosie,“ zalapala najednou Kayla po dechu.

Otevřela jsem oči a narovнала se, abych na ni viděla.

Moje kamarádka zírala s doširoka otevřenýma očima a pootevřenou pusou na monitor. Nevěřičně kroutila hlavou. Pak se potutelně zazubila.

„Co se děje?“ zeptala jsem se polekaně. Když se Kayla takhle křenila, vypadala nebezpečně.

Odlepila zrak od monitoru a podívala se na mě. „Teď buď silná. Dobře? Slib mi, že nebudeš jančit.“

„Co se děje?“ zopakovala jsem, tentokrát s větší naléhavostí.

Kayla si propletla prsty a natáhla ruce nad hlavu, až jí zakřupalo v kloubech. Vypadala přitom skoro jako zloduch z nějakého špatného filmu. Pak si založila ruce za hlavou. „Hádej, kdo právě slíbil, že k nám přijde udělat interview.“

Tón jejích slov zněl slibně, a přestože se to snažila skrývat, vycítila jsem z jejího hlasu lehké chvění. Horečně jsem přemýšlela, od koho jsme očekávaly příslib, ale vlastně jsme zrovna žádnou rozjednanou záležitost neměly. Ledaže...

„Ne,“ zašeptala jsem.

Kayla zatleskala. „Rosie, oni se konečně ozvali. Scarlet Luck budou v naší show!“

Vykulila jsem oči.

Pár sekund mi trvalo, než jsem to pochopila. A potom, když mi to konečně došlo, se mi z hrdla vydral hlasitý výkřik.

BEAST

Prostě tomu nerozumím. Proč lidi chodí na koncerty, když tam stráví hodinu a půl jen tím, aby křičeli do ochraptění? Nedokázal jsem poslouchat ani sebe. A ten řev... pronikal mi až do morku kostí a všechno se mi v hrudi svíralo.

Byl to náš první koncert po víc než rok trvající pauze a já jsem zjevně odvykl, protože mě panika přepadla zcela nepřípraveného. Zamáčkl jsem si sluchátka víc do uší a na chvíli zavřel oči, zatímco jsem se pokoušel soustředit na harmonii Thornova a Loganova hlasu. Zbytek jsem vytěsnil a představoval si, že jsme zase v garáži mých rodičů, kolem nás nic než tátovo staré nářadí, náhradní díly do jeho auta a ošuntělý sešíváný koberec pod mými bubny. Byli jsme tam jen my čtyři: Buck, Thorn, Hunt a já.

Zvedl jsem ruce. Pohybovaly se nad bicími skoro samy. Tohle – tohle bylo moje poslání. Hrát s nejlepšími kamarády po boku. Bylo jedno, jak velký byl kolem mě hluk, nevnímals jsem, jak silně mě panika drží v drápech. Oni tu byli se mnou. Nic dalšího jsem nepotřeboval. Už nikdy nebudu potřebovat

nic víc. Zbývá jen přesvědčit o tom i moje bušící srdce, které mi pod žebry tlouklo tak, až to bolelo.

Když jsem znovu otevřel oči, stál Hunt těsně u vyvýšeného pódia, na kterém jsem byl já a moje bicí. Kývl směrem ke mně, prsty mu stále přejížděly po strunách baskety. Jako by vycítil, co se ve mně odehrává. Zůstal se mnou, dokud ten uzel v hrudi nepovolil.

Akordy písně *Echoes* přešly do výraznějších rytmů songu *Golden Circle*. Bylo to poprvé, co jsme hráli písničku z nové desky. Jakmile k divákům dolehly nové akordy a Thornův hlas se rozlehl nad stadionem, ozval se z davu ohlušující řev.

Tentokrát jsem byl připravený.

Oddal jsem se žáru ve svém nitru a nasadil tempo, nechal jsem ruce rychle se míhat nad bubny. Tep se mi pořád zrychloval, ale tentokrát to bylo tím, že jsem vypustil ven všechno, co mi vřelo v žilách. Jekot se odsunul do pozadí, byl jsem tu jen já a ta píseň. Já a kluci. Odhodil jsem si zpoceně vlasy z čela a se začátkem refrénu jsem zaklonil hlavu. Mlátil jsem do bubnů tak zuřivě, až se jedna z paliček přelomila. Nacvičeným pohybem jsem ji odhodil za sebe a natáhl se dozadu, kde mi jeden z manažerů bleskově vtiskl do ruky novou. Okamžitě jsem byl zpátky ve hře.

A tak to zůstalo, dokud ten zatracený koncert neskončil.

Bzučení se vrátilo. Cítil jsem ho v žilách a nešlo to zastavit.

Seděl jsem v klubu, který pro nás pronajali, a zaklonil hlavu, abych do sebe hodil sedmou sklenku whisky. Vzduch byl příšerně vydýchaný, potil jsem se jako kůň, ale sako jsem si sundat nehodlal. Poslední dobou jsem zjistil, že ostatní berou člověka víc vážně, když má na sobě oblek, proto jsem jen málokdy nosil něco jiného. Kromě toho jsem si všiml, že když si sundám sako, chápou to doslova jako pozvánku, aby přestali jen zírat a přešli k dotekům, takže jsem si sako nechal, i když

jsem cítil, jak mi po zádech stéká pot. Ale nenechal jsem se tím rozhodit. Pomalu se dostavila kýžená otupělost.

Úzkost na hrudi už mi tolik nevadila. Přesnějši by bylo říct, že už mi nevadilo vůbec nic. Ani ta hlasitá hudba, která přehlušila i moje myšlenky, ani ta spousta lidí, kteří se tlačili kolem našeho salonku. Hleděl jsem hlavně do stolu, aby se můj pohled nestřetl s žádným dalším.

Někdo si vedle mě sedl a mně se ramena stáhla v křeči.

„Klídek, to jsem já,“ uslyšel jsem u levého ucha Thornův zvučný hlas.

Podíval jsem se z boku na našeho frontmana a povytáhl jedno obočí, když mi podával pivo. Jeho dokonalá andělská vizáž všechno ještě zhoršovala. Zvláště proto, že výraz v jeho tmavých očích prozrazoval, že všechno ví. Vycítil jsem z něj skryté obavy.

„Co chceš?“

Pokrčil rameny, prohrábl si zpocené vlasy a lokl si piva. „Viděl jsem, jak tu sedíš, a říkal si, jestli bych pro tebe nemoh něco udělat.“

„Můžeš mě ksakru nechat v klidu.“

„Tady je někdo nabručenej,“ pronesl přehnaně hlubokým tónem, který měl nejspíš imitovat můj hlas.

Blbec.

Vytáhl jsem mobil a podíval se na displej s asi stovkou zpráv. Okamžitě jsem si přál, abych to nedělal. Vůbec jsem neměl chuť někomu odpovídat. Nenáviděl jsem to, jak zprávy ustavičně přicházely. Bylo úplně jedno, kolik času jsem strávil odepisováním, ta malá červená čísla u každé apky pořád narůstala a já to bral jako výsměch.

„Dneska nám to šlapalo,“ houkl Thorn a naklonil se ke mně tak blízko, až mě na tváři ovanul jeho dech.

Obal na mobilu zapraskal, jak pevně jsem ho svíral. Vzmohl jsem se jen na tupé přikývnutí. Pak jsem se napil piva. Ruka

se mi třásla. Bylo tu na mě moc narváno. Alkohol sice můj odpor z větší části utlumil, ale když se na mě Thorn tak lepil, vrátil se s plnou silou.

Přímo před námi se ozvalo zapištění.

Zvedl jsem oči a spatřil dvě holky u nás v salonku. To mi ještě chybělo. Neměl jsem tušení, jak proklouzly kolem bodyguarda. Sevřel jsem láhev tak pevně, až mi zbělaly prsty.

Zaslechl jsem chichotání. Jedna z těch dvou si držela ruku před pusou, ta druhá se jen houpala na místě. Nejspíš byly opilé a ukazovaly si na nás.

„Co pro vás můžu udělat, dámy?“ zeptal se Thorn a zazubil se. Nechápu, jak dokáže být čtyřicet hodin denně tak dobře naladěný. Za ty roky, co se známe, jsem jen málokdy zažil, že by se rozčílil. Nejspíš bych to spočítal na prstech jedné ruky. Možná by mi stačily i tři prsty.

„Můžete si jít s náma zatancovat,“ řekla ta vlevo a vyzývavě se usmála.

Měl jsem sucho v ústech a jazyk jako by mi opuchl. Srdce mi bušilo v hrudi tak silně, až jsem se bál, že mi každou chvíli pukne. Konečky prstů mi znecitlivěly.

„Máme za sebou těžkej večer. Možná jindy,“ odpověděl Thorn gentlemanky.

„Možná bych přišla i na pár věcí, u kterých by ses nemusel tak namáhat. Co kdybych tě chvíli rozmazlovala?“ Holka udělala krok směrem k Thornovi a naklonila hlavu na stranu, přitom si pohrávala s pramínkem vlasů a pokukovala po něm zpod hustých řas.

Ve tváři mi zacukalo.

Thorn se na lavici posunul dopředu, tak daleko, až koleno obemkl nohy obou dívek, pak jim položil ruce na zadek. „Hmm. Wellness by možná nebyl k zahození.“

Pálilo mě v krku a začalo mi bušit ve spáncích. Doufal jsem, že to bzučení tady přejde a možná přestanu vyšilovat,

ale sakra, měl jsem prostě zůstat s Loganem v hotelu. Tohle jsem si rozhodně nepředstavoval. Ani trochu.

„A co ty, Beastie?“ ozval se najednou přímo přede mnou hlas druhé z holek. Než jsem si uvědomil, co se děje, seděla vedle mě tak blízko, že se mě bokem dotýkala.

Srdce mi bolestivě tlouklo v hrudním koši a cítil jsem, jak se ve mně všechno křečovitě stahuje. Byla moc blízko. Až příliš. Ale bylo mi jasné, že nemůžu vylétnout. Jen bych způsobil pozdvižení, a to by nebylo k ničemu. Otočil jsem se k té cizí holce a sjel ji drsným pohledem.

„Co by jako mělo bejt?“ zeptal jsem se příkře, ale přestože jiného člověka by to nejspíš odradilo, ona to pochopila jako výzvu.

Zvedla ruku a položila mi ji na stehno.

Nemohl jsem dýchat. Krev se ve mně vařila. Před očima se mi zatmělo a v uších mi hučelo tak hlasitě, že jsem nic neslyšel. Jen šumění, nepřírozený bzukot, který mi projížděl údy.

„Ne.“ Bylo to něco mezi zavrčením a zasupěním.

Nevěděl jsem, jestli mě neslyšela, nebo mě prostě ignoruje. Ale místo aby toho nechala, přisunula se ještě blíž. Najednou mi dýchala na ucho, když se ke mně sklonila a rukou přejížděla výš po stehně.

„Vypadáš hrozně osaměle, Beastie,“ šeptala naléhavě.

Nevěděl jsem, co bylo dál. Před očima se mi dál rozšiřovaly temné skvrny a pak mi v hlavě náhle explodoval rudý blesk. V jednu chvíli jsem ještě seděl vedle Thorny a té cizí holky, která mě osahávala, a pak se ozvalo hlasité řinčení.

Obraz před mýma očima se zvolna vracel do normálu, stěny kolem mě se otáčely a svět se kousek po kousku zase poskládal. Dívka, která se mě předtím dotýkala, napůl ležela na lavici a zírala na mě, já jsem stál přímo před ní s rukama sevřenýma v pěst a prsty jedné z nich mě bolely. Zvedl jsem

ji a matně si všiml, že z ní teče krev. V ruce jsem držel střepey. Střepey z láhve od piva, která se mi rozbila v ruce.

Thorn něco mumlal. Neslyšel jsem nadávku, kterou pronesl, když se drbal na hlavě a díval na mě, ale viděl jsem tu němou výčitku v jeho očích. Krev v mých žilách to však bohužel nezklidnilo. Spíš naopak. Než jsem mohl něco říct nebo udělat, sklonil se Thorn k dívce a něco jí řekl. Vykouznil přitom svůj nejsladší úsměv. Určitě jí vysvětlil, že jsem prostě měl dlouhý den. Že jen potřebuju chvíli klidu. Nebo jí navykládal jiné lži, které měly zajistit zmírnění následků.

V dalším okamžiku se přede mnou objevil Caleb, náš bodyguard, a natahoval se k mé ruce, ale já se odvrátil. Pak si nejspíš vybavil naše pravidlo a zarazil se.

Žádné doteky.

„To musí vidět doktor,“ ozval se hlubokým hlasem, ale ke mně jeho slova nedoléhala.

Viděl jsem jen tu krev. Holku, kterou jsem odstrčil a která se na mě teď dívala vykulenýma očima a opírala se o Thornu. Pořád jsem na stehně cítil její dotek. Její prsty, jak se pomalu sunuly po mé noze nahoru...

Z plic mi vyprchal veškerý vzduch. Měl jsem pocit, že umřu. S každou vteřinou jsem umíral o trochu víc, ostatní tam pořád stáli a dívali se.

Musel jsem ven.

Neřekl jsem nikomu ani slovo, v mžiku jsem se otočil a prošel klubem k zadnímu východu, kterým jsme sem přišli. Otevřel jsem dveře takovou silou, až praskly do cihlové zdi, pak jsem se vypotácel ven.

Nebe nade mnou se točilo, zem se mi rozpadala pod nohama. Ramenem jsem se opřel o zeď a zatlačil do ní rukou. Dýchal jsem přerývaně, a i když jsem byl na čerstvém vzduchu, nedokázal jsem se zklidnit. Myslel jsem jen na ty ruce, které se dotýkaly mého těla. Na ten cizí dech na uchu.

Žaludek se mi sevřel.

V dalším okamžiku jsem se předklonil a začal zvracet na ulici. Všechna alkohol, který jsem do sebe vyklopil, se rozstříkl po zemi. Moje tělo se zmítalo v dalších a dalších křečích, až ve mně nic nezbylo.

Absolutně nic.

ROSIE

Ležela jsem na posteli a zírala do stropu a do sluchátek mi dunělo první album skupiny Scarlet Luck.

Pořád jsem tomu nemohla uvěřit.

Bylo to jednoduše k zbláznění.

Scarlet Luck, moje absolutně nejoblíbenější skupina, skutečně přislíbila, že přijdou do mé show. Skupina, kterou jsem sledovala od chvíle, kdy dali na YouTube první video. Skupina, jejíž hudba pro mě znamenala víc než cokoli jiného, protože ve mně vždycky probouzela pocit, že mi rozumějí. Skupina, jejíž texty jsem znala úplně nazpaměť a kvůli které jsem si nechala vytetovat červený čtyřlístek na vnitřní stranu levé paže nad loktem.

Pořád jsem si přesně pamatovala den, kdy jsem na ty čtyři kluky na YouTube narazila. Máma měla mimořádně špatný den. Chemoterapie jí podráždila žaludek, a sotva vešla do dveří, začala zvracet.

Zatímco ji táta odnesl do obýváku a položil na gauč, já jsem umyla zvratky. Pak jsem vytřela celou chodbu a uklidila i kuchyň, abych tátovi alespoň trochu ulevila, přestože to velká pomoc nebyla.

Máma si mě potom zavolala k sobě. Její vřelý, ale zároveň kalný pohled se mi vpálil do očí, v uších občas dodnes slyším její hlas.

„To je všechno v pořádku, drahoušku. To je normální. Ne-dělej si starosti.“

Sice to říkala pořád dokola, ale já jsem se trápila. Nedalo mi to spát.

Pak jsem se po schodech odšourala nahoru do pokoje, ale zarazila jsem se, když jsem uslyšela tátu.

„Neměla bys jí lhát, Mel,“ řekl něžně. „Rosie má právo vě-dět, jak to s tebou doopravdy je. Pomalu nám dochází čas.“

Máma odpověděla tak tiše a slabě, že jsem jí skoro nerozu-měla. Ale stejně jsem byla po tátových slovech docela omrá-čená. Pomalu jsem se dovlekla do pokojíčku a z posledních sil dopadla na sedací pytel. Seděla jsem tam celou věčnost a prohlížela si fotky z polaroidu, které jsme udělali v den mých posledních narozenin. To už máma nosila paruku. Přesto zá-řila štěstím, když nás s tátou objímala kolem ramen.

Odrhla jsem pohled od obrázku a přitáhla si starý laptop. Zdědila jsem ho po tátovi, když si koupil nový. Byl nekoneč-ně pomalý, ale stačilo to, abych si mohla na YouTube pouštět videa a novou hudbu. Klikla jsem do vyhledávacího pole a na-psala *This* od Eda Sheerana. Byla to jedna z mých oblíbených písní. Kdykoli jsem ji slyšela, přinesla mi nesmírný klid. Když jsem klikla na „enter“, video, které jsem si jinak vždycky pou-štěla, se objevilo hned na prvním místě. V tuto chvíli jsem si ho ale nepřehrála. Přímo pod ním se objevil thumbnail, kde pár kluků nahrálo svoji verzi téhle písničky. Bylo to tam jen pár hodin. Ani nevím proč, ale odkaz jsem rozklikla.

Objevil se rozhoupaný obraz a ten, kdo spustil nahrávání, poodstoupil o krok dozadu a zvedl ruce nad hlavu, jako by se bál, že se kamera každou chvíli převrhne. Pak couvl ještě dál a sedl si na jednu ze čtyř židlí. Byl to černoš s tmavě

hnědými copánky a kouzelným úsměvem, který nejspíš cíleně používal jako zbraň.

„Čau, youtubáci. Vítejte na našem kanálu. My jsme...“ spustil a já jsem nejasně rozeznala irský přízvuk, ale pak kluk na levé straně s odfrknutím přerušil. Byl to blondák s milýma zelenýma očima, který se neubránil úsměvu.

„Sorry, Jaspere,“ řekl, a přestože se tomu snažil ze všech sil zabránit, tiše vyprskl.

Klukovi s copánky se v očích zajiskřilo vzteky. „Co je tady k smíchu?“

„Možná je Loganovi k smíchu to, jak nabubřele mluvíš?“ namítl třetí týpek v řadě.

Pohled mi padl na cajon, na kterém seděl. Rukama ustavičně přejížděl po dřevěné ploše, jako by si nemohl pomoci. Vlasy měl obarvené vybledlým odstínem zelené. Bohužel se nedíval do kamery, takže jsem mu neviděla dobře do tváře.

Kluk jménem Jasper našťavaně vybuchl. „Jste příšerný hajzlové. Říkali jste, že pozdrav mám říct já.“

„Já jsem myslel, že to nebudeme okecávat, ale předvedeme to, proč tu jsme. Zahrajeme tu písničku,“ řekl poslední kluk v řadě. Měl celkem poďobaný obličej a tmavě hnědé vlasy stažené dozadu. Demonstrativně zamával ve vzduchu kytarou.

„Paráda. Takže bez pozdravu, vy frackové,“ rozhodl Jasper.

Blondák vedle něj – Logan – se znovu rozesmál. Znělo to spíš hystericky a bylo vidět, jak je nervózní.

„Frackové. Tohle slovo tě naučila babička, Jaspere?“ zeptal se kluk se zelenými vlasy, který seděl na bubnu. Když se usmíval, na tvářích se mu udělaly dolíčky a mě polilo horko. Z dolíčků se mi podlamovala kolena.

„Vlezte mi na záda,“ zahučel Jasper.

Kluk s dolíčky už mu dál nevěnoval pozornost a napočítal do čtyř – a pak jako by někdo přepnul program. Začali hrát a zpívali svoji verzi mojí oblíbené písně. Bylo zřejmé, že

to nesčetněkrát zkoušeli. Jasper měl příjemně nakřáplý hlas a s jemným doprovodem blondátého kluka tvořili dokonalou souhru. Týpek s tmavýma očima a delšími vlasy citlivě drnkal na kytaru, ten zelenovlasý poklepal na cajon a pohyboval se do taktu, jako by měl duši plnou hudby.

Měla jsem z toho husí kůže a na pět minut jsem na všechno zapoměla. Myšlenky na chemoterapii i zápach zvratků se na chvíli odsunuly do pozadí a já si vychutnávala každičkou vteřinu až do posledního tónu.

Jasper se postavil a se zčervenálými tvářemi nahrávání stopl.

Dřív než mi došlo, co dělám, jsem znovu klikla na „play“ a pustila video podruhé. Pak potřetí. A znovu. A zase, než jsem si všimla, že všechna zhlédnutí jsou jen ode mě. Když jsem video zapnula ještě jednou a mohla úvodní dialog téměř odříkávat s nimi, klikla jsem na políčko pro komentář hned pod ním a začala psát.

Dneska jsem měla vážně den blbec a narazila jsem na tohle video. Díky, že jste mi trochu rozjasnili hnusnej den. Máte novou fanynku <3

Vážně mě potěšilo, že jsem byla první, kdo u videa nechal komentář. Měla jsem zvláštní pocit. Naznačoval mi, že tihle kluci to někam dotáhnou.

A přesně to se stalo.

Brzy nato tyhle čtyři kluky ze Scarlet Luck objevili. Dostali smlouvu s velkou nahrávací společností a během následujících sedmi let nahráli tři desky, které si získaly miliony fanoušků. S jejich hudbou v uších se ze mě stala dospělá žena a nedočkavě jsem vyhlížela každý jejich nový singl. Trpěla jsem s nimi, když procházeli těžkým obdobím a málem se rozpadli. A jak se moje show pomalu rozrůstala, opakovaně

jsem se jejich manažera ptala na termín pro rozhovor. Pokaždé mě odmítli – až dodneška.

Posadila jsem se na postel a natáhla se pro laptop. Zrovna dneska vydali video k novému singlu. Už mělo dvě stě tisíc zvednutých palců a víc než jeden a půl milionu zhlédnutí. Chtěla jsem si ten klip sice pustit hned, jakmile vyšel, ale pak se mi tak trásly ruce, že jsem nejdřív musela jít dělat něco jiného. Teď jsem si pouštěla jejich staré písničky a vzpomínala, jaké to bylo, když jsem našla jejich video na YouTube. Myslela jsem si, že mi pomůže, když se vrátím do starých časů, kdy jsem začínala být do těch kluků a jejich hudby zamilovaná. Ale ještě se to zhoršilo. V žaludku mi kmitala křídla nervózních motýlů a po zádech mi stékaly čůrky studeného potu. Poznala jsem první známky paniky. A musela jsem proti ní co nejdřív zakročit, jinak totiž úplně ztratím kontrolu.

Sundala jsem si sluchátka z uší a vyběhla z pokoje.

Kayla ještě seděla u pultu v naší malé obytné kuchyni, před sebou otevřený laptop. Když mě uviděla ve dveřích, vrhla na mě starostlivý pohled a vstala. Došla k ledničce, vyndala pomerančový džus a dvě skleničky ze skříňky. Pak na mě kývla a naznačila mi, ať se posadím.

Vyhověla jsem její němé prosbě a vyšplhala na barovou stoličku vedle ní. Kayla mi přisunula sklenku s džusem a vrátila se na svoje místo. Nechala mi čas, než jsem konečně vyslovila jedinou myšlenku, která se mi honila hlavou.

„Já to nezvládnou, Kaylo.“

Kamarádka se usmála a potřásla hlavou. Napila se džusu a odložila sklenku. „Proč si to myslíš?“

„Protože... Protože na tom strašně záleží. Víš, co myslím?“

Krátce se zamyslela a pak se lehce usklíbbla. „Bohužel ne. Ale třeba bys mi to mohla vysvětlit.“

Snažila jsem si utřídit zmatené myšlenky a napila se džusu. „Je to jiný než rozhovor s Ashley. Nebo cokoli, co jsme

doteďka dělaly.“ Bezradně jsem pokrčila rameny. „Vždycky jsem se snažila navázat s hosty kontakt. Většinou to šlo docela dobře. Ale tentokrát? Kaylo, já ty kluky miluju od čtrnácti. Jsem spíš fanynka než moderátorka show. Když pomyslím na to, že bych s nima měla být v jedné místnosti, všechno se ve mně sevře – a příjemný to není. Připadám si jako před zkouškou, na kterou jsem se neučila.“

„Tak hele!“ Chytila mě za ruku a jemně stiskla. „Jsi skalní fanynka. Jsem si celkem jistá, že ty kluky nikdo nezná líp a nesleduje dýl než ty. To zvládneš.“

Hrdlo se mi stáhlo. Před očima mi vyvstávaly nejrůznější scény. Jak sedím před mikrofonem nad svým prastarým laptopem a mluvím online o hudbě skupiny Scarlet Luck. Jak hned po mámině pohřbu dřepím na posteli, celá v černém, v pozadí zní v nekonečné smyčce *Echoes* od Scarlet Luck a mně tečou slzy po tvářích.

„Než k nám do show přišla Ashley, říkala jsi totéž,“ poznamenala Kayla.

„Máš pravdu. Jenže teď je ten tlak prostě moc velkej,“ zamumlala jsem.

„Tak se podívej na komentáře pod fotkou s Ashley.“ Kayla mi přisunula laptop, kde byla otevřená fotografie nás tří.

Sjela jsem kousek níž a začala číst.

Panebože. Ještě nikdy jsem neměla pocit, že Ash někdo tak dobře rozumí a respektuje ji. Díky, Rosie.

Rosie dokáže s hosty vést fakt hluboké rozhovory. Ta holka je zatraceně dobrá. #youngogirl

Mohla by Rosie Hartová oded' dělat s Ashley všechny rozhovory? Prosím, prosím? PS: Sluší vám to, holky!!

Při čtení těch milých slov pod obrázkem mě zahřálo u srdce. Každé z nich mi připomínalo, proč tohle vůbec dělám. Šlo mi o to, abych ukázala lidem, kteří se za hudbou skrývají. Byla jsem jako hlásná trouba fanoušků. Ta, která dokáže navázat dialog, jenž se fanoušků dotkne a pomůže jim hudbu lépe pochopit. A byla jsem v tom setsakramentsky dobrá. Bylo to moje poslání. Důvod, proč jsem nešla na vysokou. Protože jsem tomuhle projektu tolik věřila. A při čtení komentářů se moje víra ještě upevnila.

„Máš pravdu. Díky,“ řekla jsem a vzala kamarádku kolem ramen, abych ji k sobě přitiskla.

„A já už se bála, že ti začal měknout mozek jen z toho, že přijdou Scarlet Luck.“

Štípala jsem ji do boku, až vypískla a odstrčila mi ruku. Pak jsem si poklepala na čelo. „Žádný měknutí.“

Všechny desky téhle skupiny jsem znala do poslední noty. Věděla jsem, co se jim líbí a co ne, byla jsem na straně fanoušků, kteří vždycky měli určité otázky, na něž se ještě nikdo neptal.

Já to do háje zase zvládnou.

Budu mít interview se svojí oblíbenou kapelou.

Postarám se, aby se cítili v pohodě, dám jim pocit, že je chápu a naslouchám jim.

Upnutá k této myšlence jsem popadla laptop, zapnula singl z jejich nového alba a spolu s Kaylou se podívala na video, z kterého se mi málem rozskočilo srdce.

4 BEAST

„Reakce lidí na nový singl *Golden Circle* jsou fantastický,“ ohlásil John a upřel na nás pohled plný očekávání.

„Jsme fanouškům vážně vděční za podporu,“ odpověděl Thorn. Měl jsem dojem, že tu větu vyslovil dneska už podvacáté, a přestože bylo každé slovo pravda, už mi ty fráze lezly krkem.

Po téhle schůzce už jenom jedna. Jedna schůzka, pak můžu jít domů a zlejt se.

„Kdy můžeme počítat s celou deskou?“ vyptával se John dál a publikum talkshow začalo hlasitě výskat a tleskat.

Odkašlal jsem si. „Zrovna ho dokončujeme a brzy oznámíme termín.“

Halas v publiku zesílil, někteří dupali a měl jsem dojem, že se rozvibrovaly stěny. Všichni se radovali a já si kladl otázku, jestli aspoň jeden z nich vůbec viděl náš nový klip. Bylo v něm nejmíň pět informací ohledně nového alba. Názvy písní, data, města, kde budeme mít koncerty. Ale nebylo se čemu divit. U Johna v show jsme byli už počtvrté a všechny rozhovory se podobaly jako vejce vejci, takže mi známé věty splyvaly v hlavě do neprehledné břečky.

Musel jsem si připomínat, že tohle je ksakru moje práce. Pomohlo to. Zatímco jiní lidé se od rána do večera mordují v kanclu jako moje máma nebo se vrtají v autech jako táta, tohle byla zase moje práce. Setkání s tiskem k tomu patřilo, a jestli se chci muzikou živit i dál, musím to vydržet. Profesionálně, efektivně a bez myšlenek na placatku, kterou jsem měl ve vnitřní kapse saka.

Přetrpěl jsem zbytek maratonu pro tisk. Už zbývá jen pár týdnů, než vyrazíme na turné, pak budeme většinu času dělat to, proč tu jsme: hrát. Nic než hrát.

Zbytek rozhovoru ke mně doléhal jen jako vzdálený šum. Diváci povykovali, na malém pódiu jsme zaspívali *Golden Circle*, vyšli ven z budovy a prodrali se k autu, kde nám Leah, naše manažerka, sdělila nejnovější informace.

„Písnička má úspěch. Zhlídnutí je spousta, i když by to mohlo být lepší. Ale lidem se líbí ten nový sound,“ drmolila s pohledem upřeným na tablet na klíně. „Teď máme ještě jednu schůzku kousek za městem, půlhodka cesty. Jo, mimochodem, brzy se koná večírek u Ashley Cruzové. Jste pozvaní.“

„Ashley Cruzové?“ zeptal se Buck naproti mně, aniž by přerušil hru na konzoli Nintendo Switch. „Co tam budeme dělat?“

„Vydává novou desku a při té příležitosti pořádá večírek,“ zahuhlala Leah a nakrčila čelo, jako by byla myšlenkami někde úplně jinde.

„Ta deska přece vyšla už minulý týden,“ slyšel jsem Huntův drsný hlas. I když už celé dny ustavičně dřepíme vedle sebe, nevzpomínal jsem si, kdy naposledy něco řekl. Mluví jen zřídka.

„Pozvala vás, takže tam musíte jít. Kdybyste tam nešli, vezmou to jako oficiální vyhlášení války, a to nemůžeme potřebovat.“ Tón jejího hlasu nepřipouštěl námitky, a přestože jsem po těch letech, co tu žijeme, pořád ještě pořádně nepochopil